

Trianon 100

*„Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.
Mert nem lehet feledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,*

*Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz. ...”*

Idézet Juhász Gyula: Trianon című verséből

Tisztelt Honfitársaim!

Engedjék meg, hogy a trianoni gyalázat, történelmi előzményeivel kezdjem megemlékező beszédemet!

Magyarország a vesztes központi hatalmak oldalán vett részt az első világháborúban. Ez megpecsételte sorsunkat! A nagyhatalmak szándéka már korábban is azt volt, hogy az Osztrák–Magyar Monarchiát kiiktassák a

birodalmak sorából. Ehhez sikeres aknamunkával a velünk élő nemzetiségek függetlenedési törekvéseit is segítették. Szerbiának –az 1915-ös londoni titkos szerződésben délvidéki területeket ajánlottak fel; Romániának 1916-ban, a bukaresti –szintén titkos –szerződésben Erdélyt és Pártiumot egészen a Tisza vonaláig, a Monarchia elleni hadba lépés esetén.

1918 tavaszán fogadták el az antant vezetői az Osztrák–Magyar Monarchia földarabolását. Az átállt olaszok sikerei miatt a Monarchia kormánya novemberben, Padovában fegyverszünetet írt alá. Ekkor még idegen haderő a történelmi Magyarország területén nem volt!

Tisza István meggyilkolása után Károlyi-miniszterelnök Belgrádban azonnal egy olyan egyezményt kötött, mely lehetővé tette az ország antant általi megszállását. A Károlyi-kormány leszerelte a magyar hadsereget, amely megvédhette volna határainkat a betörő szerb, román cseh csapatoktól. Közismert Linder Béla hadügyminiszter kijelentése: Nem akarok többé katonát látni!

A Károlyi-kormány utasítására a megmaradt fegyveres erőink nem vehetik fel a harcot, hogy a támadó cseh, szerb és román seregekkel, hanem jegyzőkönyvet kell felvenni a városok, területek átadásáról és a fegyvereiket is át kell adni! (Böhm Vilmos)

Az Erdély területére betörő románokkal csak az önkéntesekből szerveződő Székely-hadosztály vette fel hősiessé a harcot, de a magyar kormány támogatása hiányában, csak időlegesen tudta feltartóztatni őket. Balassagyarmat polgárai kiverték a várost megszálló cseh katonákat, így kiérdemelve a „legbátrabb város” megtisztelő elnevezést.

Károlyi átadta a hatalmat a kommunistáknak, akik újonnan szervezett Vörös Hadseregükkel május elején felvették a harcot az északon előrenyomuló cseh csapatokkal. Stromfeld Aurél vezérkari főnök vezetésével, Kassát és a Felvidék középső, illetve keleti részét visszafoglalva, egészen a lengyel határig jutottak.

A békekonferencia elnöke, Clemenceau júniusban két jegyzéket küldött a Magyar Tanácsköztársaság vezetőinek, melyben már a későbbi, végleges északi és keleti határok szerepeltek.

Ultimátumban követelte, hogy a Vörös Hadsereg vonuljon vissza a kijelölt határra, cserében megígérte a közben a Tiszáig előrenyomult románok

visszavonását is. Az ultimátum elfogadását, a Vörös Hadsereg visszavonulását követően kiderült, hogy a románok nem vonultak vissza, sőt július végén átkeltek a Tiszán, a Vörös Hadsereg felbomlott, a tanácskormány pedig augusztus 1-jén lemondott. Novemberig az ország nagy része román megszállás alá került, akik szó szerint kirabolták kivéreztetett országunkat!

Vagonok ezreivel szállították Romániába leszerelt gyárainkat, termelőeszközeinket, műkincseinket.

Az 1919. januári, Versailles-ban megnyíló békekonferenciára a vesztes országokat nem hívták meg. Csak 1920. január 7-én utazhatott magyar békedelegáció Párizsba Apponyi Albert gróf vezetésével, Bethlen István és Teleki Pál grófokkal a soraiban. Utóbbi azonban hiába vitte magával a híres, vörös térképet, amely Magyarország tényleges etnikai viszonyait ábrázolta az 1910. évi népszámlálási adatok alapján; hiába mondott figyelemre méltó beszédet Apponyi Albert angolul és franciául is, az 1919 tavaszán megállapított határokon már nem lehetett változtatni.

A nemzetközi elismerés és a jövő gazdagsági talpra állás érdekében elfogadtuk a példátlan békediktátumot, amit 1920. június 4-én a Versailles melletti Nagy-Trianon palotában írtak alá. 100 évvel ezelőtt.

A megrendült ország templomaiban megkondultak a harangok, a gyártelepek megszólaltatták szirénáikat, sírtak és gyászoltak a magyarok. A trianoni békedöntéssel Magyarország területének több mint kétharmad részét, népességünk 56%-át veszítettük el. A Kárpát-medencei magyarság 33%-a, tehát, minden harmadik magyar – több mint hárommillió-kétszáz ezer – került idegen uralom alá! A termőföld 61, a vasút 62, a faállomány 88, a sóbányászat 100, a vasércbányászat 83%-át veszítettük el. Színmagyar területeket is elcsatoltak.

Még a szintén vesztes Ausztria is kapott területet tőlünk, az Őrvidéket. A Rongyos Gárda őrvidéki fegyveres ellenállása miatt Sopron és környékéről népszavazás dönthetett. Így a „Leghűségesebb Város” Sopron, és környéke Magyarország része maradhatott!

Közel 400 ezer magyar menekült a megmaradt országrészbe, teljes családok éltek évekig vagonokban.

A kirabolt, megcsonkított Magyarország a húszas-harmincas években hihetetlen gyorsan állt talpra, erősödött gazdasági, szellemi értelemben is.

Az első – és a második Bécsi döntés alapján Felvidék és Erdély egy része visszatérhetett békés úton, de a második világháború veszteseként újra elvették tőlünk.

A kommunisták által vezetett 45 év alatt nem tanítottak a trianoni gyalázatról, beszélni sem volt szabad róla. Generációk tudatából törlődött a trianoni katasztrófa, gyakran még az is, hogy magyarok élnek a megcsonkított ország határain túl.

A nyolcvanas évek végén lazult ez a tiltás és a rendszerváltoztatás óta már megismerhetjük a valós történetét.

A kommunizmus rendszerének bukása nyomán összeomlott a trianoni diktátum rendszere is. Az összetákolt országok sorra bomlottak fel körülöttünk. Szovjetunió, Csehszlovákia, Jugoszlávia darabokra szakadásakor, – talán békés népszavazás követelésével javíthattunk volna az elszakított magyarság helyzetén, de ez is csak vágyálom maradt. Ma csak azt konstatálhatjuk, hogy az üldözés, asszimiláció és elvándorlás komoly veszteségeket okozott a magyarság létszámában.

Emlékezzünk Deák Ferenc önfeladásról szóló szavaira: „amit az önkény és az erőszak elvesz, azt virtus és jószerelem még visszaadhatja; de amiről a nemzet, félve a megpróbáltatásoktól, önként lemond, az örökre elveszett.”

Még egy ilyen ország nincs a Földön amit a saját határai vesznek körül. Ma is vannak egy tömbben élő magyar lakosságú területek országunk határain kívül. Az ott élő magyarság autonómia törekvéseit támogatnunk kell minden békés eszközzel!

A határon túlra került magyarjainkat ma is bebörtönözhetik koholt vádakkal pl. Kézdivásárhelyen, vagy megfoszthatják szlovák állampolgárságától, mert magyar, vagy megverhetik Kárpátalján, mert magyarul beszél! Ne feledjük Szabó Dezső szavait: „Minden magyar felelős minden magyarért!”

Tisztelt Honfitársaim!

2010-ben az Országgyűlés a Nemzeti Összetartozásról hozott törvényt, amelyben kinyilvánítja, hogy a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, melynek államhatárok feletti összetartozása valóság, s egyúttal a magyarok személyes és közösségi önazonosságának meghatározó eleme. Az állampolgársági törvény visszaadja az elszakított területeken, szülőföldjén élőknek magyarságukat megerősítő hitét.

Hiszen **Ők** őrzik nyelvünket, kultúránkat, népdalainkat, meséinket szorongató, ellenséges környezetben is!

Személyes jó barátom –a nyolcvanas éveiben járó székely Rózsa József - aki Történelmi Magyarország legkeletibb határán, Sósmezőn őrzi és ápolja a magyar és német katonák hadisírait. Amikor végre visszakapta magyar állampolgárságát, sírva fakadt, az én szemembe is könny szökött.

Amikor Csíksomlyón részt veszünk a pünkösdi zarándoklton, a szakrális élményen túl, valami szívszorogató felemelő érzés a hegyen, a nyeregben a többszázezer magyarral együtt, akik a Kárpát-medencében, de elszakítva az anyaországtól együtt mondják a Miatyánkot és éneklük a magyar Himnusz! Kívánom, hogy mindenki megtapasztalja!

Kárpátalján egy ottani történelemtanár kísért bennünket, bemutatva a történelmi örökségünket. Megkérdeztem tőle: Nem érzik-e hátrányosnak, vagy túlzónak az anyaország kiállítását a kárpátaljai magyarokért? A válasz az volt, ha nem éreznék az anyaország kiállítását mellettük, akkor már elfogyott volna a magyarságuk.

Jó érezni ezt a nemzeti összetartozást, látni a megnyilvánulását pl. a középiskolások határon túli kirándulásának támogatásában, az onnan jövő diákok magyarországi látogatásaiban, a közös kulturális és sporteseményekben, vagy akár a Nemzeti Vágtákban!

Még olyan terület, mint a sport is csodákra képes a magyarok kohézióját erősíteni. Hazai segítséggel is sorra alakultak magyar klubok, csapatok – pl. Dunaszerdahely, Csíkszereda, Gyergyószentmiklós, Sepsiszentgyörgy, Bácskatopolya – a magyar összetartás csodálatos példáiként.

Trianon 100 éve intsen arra, hogy a magyar ember – bármilyen legyen is a véleménye egyéb dolgokban – nemzeti ügyekben egyetértsen a nemzeti minimumban, összezárjon és ez elsődleges szempont legyen!

Utolsó gondolatként, Bartha József nagytiszteletű erdélyi református lelkész barátom leveléből idézek, aki elsőként állított szobrot Wass Albertnek Erdélyben – ami miatt sok meghurcoltatásban volt része a román hatóságok részéről – és aki a mi Wass Albert-szobrunkat avatta fel, aki azt írta ide, Gödöllőre a mai napra:

„Igazságunk legyen a mi erőnk! Immár száz éve jajtalan jajjal és könnytelen könnyel gondolunk mi magyarok Trianonra. Szívünkben már kialudt a harag, de maradt dacos óhajunk, akaratunk: Igazságot Magyarországnak! Igazságot az elnyomott Magyar nemzetnek a Kárpát-medencében.”

Gödöllő, 2020. június 4.

Klement Péter